

ΕΛΛΗΝΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ

ΙΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

Μέρος Β'.

(Τέλος. Ἰδε φυλλάδ. 190, σελ. 511.)

Ούεσουβιον, Πομπηία, Ἡράκλειον. Βίος ἐν Νεαπόλει, ἀξιολόγηται καὶ περιχώρα αὐτῆς. Τὸ βουδωνικὸν Μουσεῖον. Παῖστος. Ἑλληνικαὶ ἀποικίαι ἐν Ἰταλίᾳ. Τοσκάνη. Λιβόρνιον, Πίσκα, Φλωρεντία. Πατρικὴ Συνταγματικὴ Κυβέρνησις. Ὁ Νικολάος. Ἡ Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων καὶ *masca festa*. Γεωργία Σάνδη περὶ Ἰταλίας. Ἐπιστολὴ Μελπομένης. Ῥώμη. Κέρκυρα. Σολομός. Γλώσσα τῶν Ἐφημερίδων.

—000—

Α'.

Περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ Οὔεσουβίου, εἰς πεδιάδα περπνοτάτην καὶ ἀλιετηνῆ, ὑπνωττειν, ἀληθῶς, αἰῶνας ὄλους ἢ Πομπηία καὶ τὸ Ἡράκλειον. Νῦν τῆς μὲν Πομπηίας πολὺ μέρος ἐξῆλθε τοῦ νεκρικοῦ καλύμματός του, τὸ δὲ Ἡράκλειον, καίτοι κλυπτόμενον ὑπὸ τὴν λάβαν, δὲν κρύπτεται πλέον ἀπὸ τῆς περιεργείας μς. Ὁ μὴ ἰδὼν, ἐξόχως, τὴν Πομπηίαν δὲν δύναται νὰ λάβῃ ἔννοιαν τοῦ βίου καὶ τῶν τρυφῶν τῶν ἐν παρακμῇ Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, ὡς δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀρχιᾶς Ἑλληνικῆς τέχνης ὃ μὴ διαβάσῃ τὰ Προπύλαια τῆς Ἀκροπόλεως καὶ μὴ ἀποκαλύψῃ τὴν κεφαλὴν του ἐνώπιον τοῦ Παρθενῶνος.

Παρατηροῦμεν τὴν περιγραφὴν τῆς ἀναζήτησεως πόλεως, ἧτις σώζουσα τὰς οἰκίας τῆς, τὰς λεωφόρους τῆς, τὰς πλατείας τῆς, τοὺς ναοὺς τῆς τοὺς τάφους τῆς, τὰ παντοῖα πωλητήριά τῆς, λέγεις ὅτι ἠρημώθη ὑπὸ λοιμοῦ καὶ ὅτι περιμένει νέους κατοίκους.

Ἡ καλύτερτα τὸ εἰσέτι ἀφανὲς μέρος τῆς πόλεως λάβει εἶναι κατάρυτος, καὶ παρέχει παράδοξόν τινα ἐντύπωσιν ἢ ἀντίθεσιν αὐτῇ τῆς βλαστῆσεως, τῆς ἐμπλέου ζωῆς, καὶ τῶν νεκρῶν ἐκείνων, οὕτως εἰπεῖν, οἰκοδομῶν, τῶν φαινομένων μὲν σώων ἀλλ' ὄντων ἐρήμων κατοίκων.

Τερπνοτάτη ἢ ἀπὸ Νεαπόλεως φέρουσα εἰς τὴν Πομπηίαν ὁδός. Ἀλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν Παρθενάπην, τὴν ἀποικίαν τῶν Κυμαίων καὶ Χαλκιδέων.

Εἰς τὸν βλέποντα κατὰ πρῶτον πόλιν εὐρωπαϊκὴν κάτοικον τῆς Ἀνατολῆς, δυσάρεστον σχεδὸν προξενεῖ αἰσθημὰ τὸ πολυπληθὲς, τὸ θορυβώδες καὶ τὸ ἀεικίνητον τῆς Νεαπόλεως. Ἀλλὰ παραδοξότερα ἢ ἐντύπωσις προσγίνεται, ὅτε διέμεινεν ἐπ' ὀλίγον καὶ ἐγνώρισέ τινα τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τοῦ Νεαπολίτου. Γνωστὸν ὅτι εἰς Νεάπολιν εὕρηται ὁ τύπος τοῦ *Λαζαρόνου*. Καὶ Λαζαρόνι δὲν εἶναι μόνοι οἱ τοῦ ὄχλου. Πᾶσα τάξις τῆς κοινωνίας ἔχει τοὺς ἰδίους τῆς, καὶ δυστυχῶς, πλείστους ὄσους. Ἐτυχον δικηγόρους, ἰατροὺς, δικαστάς, πωλοῦντας ἀντὶ ὀλίγων χρημάτων, τὸ καθήκοντων καὶ τὴν συνείδησίν των.

Θηλακίσις τῶν φύλλων του διαφανοῦς ὑγροῦ. Οἱ κάτοικοι τῶν ὄρεων, καθ' ἃ λέγει ὁ Ῥούμφιος καὶ Φλακκούριος, ἔχουσι προλήψεις τινὰς παραδόξους περὶ τοῦτου τοῦ φυτοῦ. Πιστεύουσιν ὅτι ἐὰν κόψωσι τὰ ὑδροφόρα δοχεῖα τῶν φύλλων του, καὶ χύσωσι τὸ ἐν αὐτοῖς ὕδωρ, ἀναμφιδόλως πρέπει νὰ ἐπέλθῃ ἐντὸς τῆς ἡμέρας ἀφθονος βροχὴ. Διὸ καὶ ὅταν ἡ βροχὴ δύναται νὰ βλάψῃ τὰ τῆς καλλιέργειας των ἀποφεύγουσι μετὰ προσοχῆς νὰ ἐγγίωσι τὰ θηλάκια ταῦτα. Τοῦναντίον δὲ ἐν καιρῷ ξηρασίης τρέχουσι πάντοθεν πρὸς ζήτησίν των καὶ δραστηρίως κόπτοντες αὐτὰ, χύνουσι τὸ ἐν αὐτοῖς ὑγρὸν, πεπεισμένοι ὅτι δὲν θέλει βραδύνει ἡ ἐμφάνισις τοῦ σωτηρίου ὕδατος.

Ἐχουσι προσέτι ἑτέραν τινα περὶ τοῦτου πρόληψιν ἀντιφάσκουσαν γελοιοδῶς πρὸς τὴν ῥηθείαν· διότι δυστυχῶς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα πλανᾶται ὁσάκις δὲν ἔχει ὁδηγὸν τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν ὀρθὴν λόγον. Πιστεύουσιν ὅτι διὰ νὰ κρατήσωσι τὰ ἀκούσια καθ' ὑπνον οὖρα τῶν τέκνων των ἀρκεῖ νὰ χύσωσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των τὸ ὕδωρ τῶν κελπῶν τοῦ Νηπενθοῦς, ἢ νὰ τὰ πατίσωσι δι' αὐτοῦ· κατὰ συνέπειαν θεωρεῖται τὸ ὑγρὸν τοῦτο ὡς φάρμακον ἀλάνθαστον κατὰ τῆς πολυουρίας. Ἐκτὸς τούτων, τὴν μὲν ῥίζαν τοῦ φυτοῦ θεωροῦσιν ὡς στυπτικὴν, τὸ δὲ ἐξ αὐτῆς ἀποσταζόμενον τεχνικῶς ὕδωρ ὡς ἀλεξιητήριον κατὰ τῶν πυρετῶν, ἐσωτερικῶς λαμβανόμενον, ἐξωτερικῶς δὲ ὡς ἀντιφλογιστικὸν κατὰ τῶν φλογώσεων τοῦ δέρματος καὶ τοῦ ἐρυσσιπέλατος.

Τὸ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ ἀναπερόμενον ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου «Νηπενθῆς» (Δ, 221) εἶναι ἀγνωστον εἰσέτι φυτὸν τῆς Αἰγύπτου, ὅπου δὲν βλαστάνει τὸ ἡμέτερον. Κατὰ τὴν *Madame Dacier* τὸ ὀμηρικὸν νηπενθῆς δὲν ἦτον φυτὸν, ἀλλὰ τὰ εὐάρεστα καὶ τερπνὰ διηγήματα τῆς Ἑλένης δι' ἃν κατέθελε τὰ ὄρα τῶν ἀκρασιῶν τῆς πρὸς λήθην τῶν πόνων των. Τινὲς δὲ φρονοῦσιν οὐχὶ ἀπιθάνως ὅτι ἦτο μεθυστικὸν τε ποτὸν (ἐκ φυτοῦ) τὸ χάσις λ. χ. δι' οὗ ἐπέρχεται εὐκόλως ἡ λήθη τῆς ψυχικῆς ὀδύνης.

Διάφορα εἶδη νηπενθοῦς ἀνεκαλύφθησαν ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρου παρὰ τῶν περιηγησμένων Βοτανικῶν κατὰ διαφόρους καιροὺς, ἐξ αὐτῶν δὲ τὰ

- Nepenthes Madagascariensis* καὶ
- N. Cristata*, φύονται ἐν τῇ νήσῳ Μιζαγασκάρη.
- N. Bafflesiana* καὶ
- N. ampullacea*, βλαστάνουσιν εἰς τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας.
- N. gymnamphora*, βλαστάνει εἰς τὴν Ἰαύαν.
- N. phyllamphora*, φύεται εἰς τὴν Κογχιγγίνην καὶ τὰς Μολουκικὰς νήσους.

Ταῦτα δὲ πάντα διακρίνονται ἀπὸ τοῦ σχήματος καὶ τοῦ μεγέθους τῶν φύλλων των, καὶ ἰδίως τῶν ὑδροφόρων κελπῶν των.

Ο.

Ἐν τούτοις, ὅσα ὁ λαὸς τῆς Σικελίας εἶναι ἀφροντίς μὲν ἴσως, ἀλλὰ δύσθυμος, τοσοῦτον εὐθυμος καὶ ταρχώδης ὁ τῆς Νεαπόλεως, μὴ διώκων ἢ τὰς ἡδονάς, τὰς τρυφάς, τὰ μακαρόνια καὶ τὸ καταστρεπτικὸν λαχεῖον (Lotto). Ταῦτα λέγων δὲν ἐννοῶ ὅτι δὲν ὑπάρχουν καὶ μεταξὺ τῶν Νεαπολιτῶν αἰδῆρες σοφοὶ καὶ φιλοπάτριδες καὶ ἀξιοτίμοι. Ἀλλὰ πόσοι, φεῦ!

Βλέπων τῶν διαφόρων λαῶν τὸ εὐθυμον καὶ ἀφροντί σκεδόν, παρέβηλον πρὸς αὐτοὺς τὸν Ἕλληνα τοῦ ὁποίου ὁ χαρακτὴρ κυρίως εἶναι μελαγχολικός. Ἦν ἀραγε τοιοῦτος καὶ τὸ πάλαι, τοιοῦτος καὶ κατὰ τὰς δουλικὰς ἡμέρας του; Ἄγνωσθ, οὐδὲ δύναμαι εἰσέτι νὰ ἐξηγήσω, διατί καὶ νῦν, ὅτε ὑπολάμπει αὐτῷ μέλλον αἴσιον, καὶ ἤν ὑπὸ τὸν ὠραιότερον οὐρανὸν τῆς ὑψηλίου, ὁ Ἕλλην σπανίως ἀφίναται εἰς τὰς ὁρμὰς τῆς χαρᾶς καὶ τῆς διαχύσεως, διατί καὶ αὐτὰ τὰ ἄσματα τοῦ τονίζει εἰς ἡχοὺς μελαγχολικούς; Τὸ ψυχολογικὸν τοῦτο φαινόμενον ἄλλοι θέλουν τὸ ἐξηγήσει, ἐγὼ δὲ τὸ ὑποδεικνύω μόνον, φρονίων ὅτι δὲν ἀπατῶμαι.

Πολλὰ τὰ ἀξιοθέατα ἐν Νεαπόλει. Οἱ ναοὶ, καὶ εἰδίως ὁ τοῦ Ἁγίου Ἰανουαρίου, τὰ δημόσια καὶ φιλανθρωπικὰ καταστήματα, τὰ Ἀνάκτορα, τὰ Θεάτρα, ἐν οἷς τὸ μᾶλλον ἀξιοσημείωτον, διὰ τὴν λαμπρότητα καὶ ἐκτασίν του, εἶναι τὸ τοῦ ἁγίου Καρόλου (San Carlo). Τὸ περηνότερον ὅμως τῶν ἐν Νεαπόλει καλλωπισμάτων εἶναι βεβαίως ὁ περίπατος, ὁ λεγόμενος Villa Reale, ὅθεν ἢ ὁδὸς σὲ φέρει πρὸς τὸ σπήλαιον τοῦ Πανσιλύπου (Grotta de Posilipo) καὶ ἐκείθεν διὰ δεινροστοιχιῶν μεταβαίνει εἰς Ποταύλας, τὸ Μισσηνὸν ἀκρωτήριο, τὰς Βαίξας, τὸν Ἄορνον (Laco d'Averno). Ἀπέναντί σου δὲ γραφικαὶ ἐγείρονται αἱ νῆσοι Προχύτη καὶ Ἰσχία, Ἐρετριέων καὶ Χαλκιδέων, τὸ πάλαι ἀποικίαι. Ἄνωθεν τοῦ σπηλαίου τοῦ Πανσιλύπου δείκνυται ἐρείπιόν τι χλοερὸν, ἐνθα ὑποτίθεται ὅτι ἦταν ὁ τάφος τοῦ Οὐργιλίου, ποιητικὸν μεγάλου ποιητοῦ μνήμα!

Ἀλλὰ παρέλειπον τὸν λαμπρότερον τῶν πλούσιων τῆς Νεαπόλεως, τὸ Βουρβορικὸν Μουσεῖον, ἐνικαίον εἰς τὸ εἶδος του, διότι περιέχει θησαυροὺς ἀρχαιοτήτων παντοίων, ὅπου κατὰ πᾶν βῆμα ἀναγνωσκῆς ὁ θεατὴρ καὶ Ἕλληνας καλλιτέχνη ὄνομα, ἐπιγεγραμμένον ἐπὶ τῶν ἀγαλμάτων. Ἐν αὐτῷ περιέχονται ὁ Φαρνέσιος Ταῦρος καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὁ Φαῦρος καὶ ὁ Ἀριστείδης, καὶ τοσαῦτα ἄλλα τῆς προϋγκινῆς ἡμῶν τέχνης ἀριστουργήματα.

Σημεῖον τὴν ἐν τῷ Μουσείῳ πολυτίμον συλλογὴν παπύρων (χειρογράφων) ἐβρεθοντων εἰς τὸ Ἡράκλειον, ἐν οἷς ἀνεκαλύθησαν συγγραφαί τινες Ἕλληνας, ὧν τὰ συγγράμματα ἔμενον ἄγνωστα καὶ πορὶ ὧν προτιθεμὰν νὰ πραγματοποιθῶ ἐν ἄλλαις. Ἐν ἑνὶ ἐκ τῶν τερπνοτάτων ὄντως ἢ διατριβῆ ἐν Νεαπόλει, διότι περιέχει πλεῖστα φυσικὰ καλλογὰς, οὐκ ἐπιτυχίας τότε ἢ μετάβασις εἰς Καστελαμάρα, εἰς Σορέντον, πατρίδα τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Ἰταλίας Τάσσου, ἐκείθεν πρὸκειται τὸ Ἄ-

θίναϊον, κατὰ Στράβωνα, ὁ πινεὶ Σειρηνοῦσῶν ἀκρωτήριο καλοῦσι Διάπλους ὁ ἐνθενδε βραχὺς εἰς Καπρέας νήσους, φιλεῖν τερπνὴν ἀλλ' ἐν ἢ ἐναρπώλευσεν πολυετῶς μία τίγρις — ὁ Τιβέριος.

Ὁ φίλος τῶν ἀρχαιοτήτων θέλει παρατείνει τὰς ἐκδρομὰς αὐτοῦ καὶ μέχρι Παίστου, ἐν ᾧ σώζεται μέχρι τοῦ νῦν σῶος περίβλεπτος τῆς ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος. α Καὶ ἡ πόλις, λέγει ὁ γεωγράφος, Ποσειδωνία Παίστος, καλεῖται, ἐν μέσῳ τῆς κάλπης κτιμένη ».

B.

Ἐπιλείψει μοι ὁ χρόνος καὶ ὁ τόπος ἂν θελήσω νὰ ἐκταθῶ περὶ τῶν Ἰταλιωτικῶν τούτων χωρῶν, αἵτινες περιείχον τὸ πάλαι τοσαύτας ὀνομαστικὰς Ἕλληνικὰς ἀποικίας. Ἐνταῦθα ἦν ἡ Ἐλέα, πατρίς τοῦ Ζήνωνος καὶ τοῦ Παρμενίδου, ἡ Ἰταλικὴ Λοκρίς, πατρίς ἐνδρόξου νομοθέτου τοῦ Ζαλεύκου, ὁ Κρώτων τοῦ Χαρώνδα, ὁ νομοθετηθεὶς ὑπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἡ πλουσία καὶ τρυφλή ἐκείνη Σύβαρις, ἣν προσπαθοῦν σήμερον νὰ μιμηθῶσιν οἱ πεπολισμένοι λαοὶ ἀλλὰ ποσοῦτον οὐκ ἐπιτυχῶς καὶ ἀτελῶς.

Μονωθεὶς ἐν Νεαπόλει τῶν συνοδιτῶν μου Ἕλληνων, δὲν ἐβράδυνα νὰ πάθω τὸ Ἕλληνικὸν πάθος τοῦ νόστου. Δυστυχῶς μὲν ἐμοί, εὐτυχῶς δὲ τοῖς Ἕλλησιν, οὐδεὶς σκεδόν τούτων ὑπάρχει ἐν Νεαπόλει, διότι ἡ διαφθορὰ ἐκεῖ ποσοῦτον εἶναι μεταδοτικὴ εἰς τὸν ξένον, ὥστε ἂν τις ὁμογενὴς διέμεινεν εἰς τὴν πόλιν τῆς Παρθενόπης, ἐγεινεν αὐτὸ χροῆμα Λαζαρόνος.

Ποχίσα λοιπὸν νὰ ποθῶ τὴν Ἕλληνίδα μου, ἔστω μετὰ τοῦ Ἕλληνός της, καὶ εἰπὼν χαιρὲ πρὸς τὰς ἀμφιβόλους Νεαπολιτίδας καλλονὰς, καὶ τὴν Villa Reale αὐτῶν καὶ τὴν αἰωνίαν Chiaja, ἐπεδιδάσθην, πλέων εἰς Τασκάνην, ὅπου ἐγνωρίζον διατρίβον εἰπέτι τὸ ἀττικὸν ζεῦγος.

Ἀλλ' ἡ ἀποτυχία, ἡ παράκλησθῆσά μοι κατὰ πᾶν βῆμα τοῦ βίου μου, ἐναφανίσθη ἀδυσώπητος καὶ ἐν Τασκάνῃ. Οἱ Ἕλληνές μου τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν ἀπέρχοντο εἰς Ῥώμην. Ἐξελθὼν εἰς Λιθόρνον, καὶ καταθελχθεὶς ὑπὸ τῆς ὄντως εὐρωπαϊκῆς τῆς σχήμα ἐκείνης πόλεως, ὅπου πρωτεύουσαι ἐμπορικαὶ οἰκίαι πάλιν εἰσὶν αἱ τῶν ὁμογενῶν, ἀλλ' ὅπου ὁ Ἑρμῆς φαίνεται διδάζων εἰς τοὺς κατοίκους πᾶσαν πανηρίαν καὶ πανουργίαν, ἔσπευσα εἰς τὴν Πίσαν. Ἐκεῖ ἐπεσκέφθην, κατὰ πρῶτον, τὸ Παναπιστήμιον, εἰς ὃ πολλοὶ ὁμογενεῖς ἠρῶσθησαν ἄλλοτε νάμματα σοφίας, πολλοὶ δὲ νέοι τῶν καθ' ἡμᾶς δαπανῶσιν ἐπὶ ματαίῳ τὸν χρόνον των, παρακραζάντων ἤδη τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Πανδίδακτῆριον. Ἐἶτα περιεργάσθην τ' ἄλλα ἀξιοθέατα τῆς Ἰσχυρᾶς ποτὲ καὶ ἀκμαίας ταύτης πόλεως, καὶ εἶδον μετ' οὐ μικρᾶς τῆς περιεργείας τὸ κεκλιμένον κωδονοστάσιον τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ (domo), οὗ τὸ βραπτιστήριον περιέχει πλεῖστα λείψανα ἐξαισία τῆς ἀρχαίας Ἕλληνικῆς τέχνης.

Ἐξ ὧων πόλεων ἐπεσκέφθην μέχρις ἐκείνου, ἡ

τὴν ἀρίστην ἐμποροῦσά μοι ἐντύπωσιν ἢ το ἡ Φλωρεντία. Εἰ καὶ ἡ πόλις εἶναι μεσόγειος, καὶ ἐντελῶς μεσαιωνική, ἀλλ' ἔχει τοσαύτην χάριν ὀρίζων τῆς, τοσαύτην δὲ καὶ τὰ περίχωρά τῆς, ὡς τὴν προτιμᾶς σχεδὸν καὶ αὐτῆς τῆς Νεαπόλεως. Ἄλλ' ἡ Τοσκάνη ὑπερβαίνει τὰς Ἰταλικὰς χώρας καὶ διὰ τὸ ἥπιον, γλυκὺ καὶ φιλόξενον τῶν κατοίκων τῆς εἶναι δὲ εὐάρεστος ἰδίως πρὸς Ἕλληνα, διότι οὐδαμῶς ἀλλοχρῶν ἀπαντᾷ τοσαύτην ὁμοιότητα φυσιογνωμίας πρὸς τὴν πάτριον εἰς τὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ εἰς τῶν περικαλλῶν γυναικῶν τῆς τὰ πρόσωπα. Εὐτυχεῖς οἱ λαοὶ τῆς Τυρρήνιας, οἱ ζῶντες ὑπὸ ἀπέλυτον μὲν ἀλλὰ πατρικὴν κυβέρνησιν! Ποσάκις ἡ ἀπέλυτος αὕτη ἀλλὰ καὶ πατρικὴ Κυβέρνησις εἶναι εὐεργέτημα τῆς Πρωαίας αὐτῆς Συνταγματίζει Κύριος λαοὺς τινὰς, οὗς βούλεται ἀπολέσαι, ὃ ἤρμοζε νὰ μετατρέψῃ τις τὰ γνωστὸν γραμμικὸν ῥυθμὸν. Διὰ τούτων, ἀπαγε! δὲν ἐννοῶ τοὺς Ἕλληνας.

Ἐπειδὴ εἴμεθα ἐν Ἰταλίᾳ, δὲν κρίνω ἀποσκοποῦ νὰ παραθέσω εἰκόνα τῆς χώρας ταύτης, γραφείταν ὑπὸ τῆς Γεωργίας Σάνδης ἐν τῷ νεωτάτῳ μυθιστορηματι Daniella.

α Ἐπίστευον (ὁμιλεῖ Γάλλος ἱερεὺς), ὅτι δύναται τις νὰ περιέλθῃ τὴν Ἰταλίαν, μικρᾶς χρῆζων δαπάνης. Ἀπάτη. Τὰ ξενοδοχεῖά τῆς εἶναι ληστήρια, οἱ κάτοικοί τῆς πειραταί. Φυλάξου ἀπὸ τοὺς λεμβούχους, τοὺς ἀγιοφόρους, τοὺς ξεναγοὺς, τοὺς ἀμαξήλατας, τοὺς ξενοδόχους, οἵτινες ὅλοι ζητοῦν νὰ σὲ γυμνώσουν. Ἄν θέλῃς νὰ ἐπισκεφθῇς τὰ Μουσεῖα, τοὺς περιπάτους, τὰ παλάτια, αὐτοὺς τοὺς ναοὺς, πρέπει νὰ κρατῆς εἰς χεῖρας τὸ βελάντιόν σου. Ὅτι καὶ ἂν πράξῃς, χρεωσταίς νὰ θεωροῦσῃς ἀστυνόμους, χωροφύλακας, φύλακας, τελῶνας, εἰρηνοδίτας. Εἰς πᾶν βῆμά σου σὲ παρακολουθεῖ τὸ δυσειδές ἐκεῖνο σημεῖον τῶν ψευδαναπήρων, ὡς ἄλλοτε οἱ τῆς Ἑλλάδος Κραυδοκρίται, ἐπιτιπῶν. Ὅπου καὶ ἂν στραφῇς, ἀπαντᾷς φυσιογνωμίας ἀνδρῶν ἀγενεῖς καὶ ὑπόπτους, καὶ γυναῖκα ἀνασῆ καὶ ἀκαθάρτα. Ἐν Ῥώμῃ, οἱ ἱερεῖς ὑπάγουν εἰς τὸ θέατρον, οἱ καρδινάλιοι (*) φέρουσι, δίδοντες τὸν βραχιόνα, τὰς κυρίας, διὰ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Τὸ χεῖριστόν ἡμῶς πάντων εἰς τὸν ξένον εἶναι αἱ τρίχες, τὰς ὁποίας εὐρίσκεις εἰς τὸν ἄρτον τοῦ, τοὺς κωνιάρους τοὺς ὁποίους ἐξάγει τὸ κοχλιάριόν του ἐκ τοῦ ζυμοῦ τοῦ . . . καὶ ὁ Θεὸς νὰ τὸν κάμῃ ζωμόν.

Ἡ ἀμαρτία ὄντως αὕτη εἰκόνα, δὲν ἀρνούμαι ὅτι ἔχει τὴν υπερβολὴν τῆς ἀλλ' ἂν ἐν μέρει, εἶναι ἀκριβὴς ὡς πρὸς τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν, οὐδ' ἄλλως ἄμως ἐφαρμόζεται εἰς τὴν Τοσκάνην. Ἐνταῦθα ἡ ἀρπαγὴ καὶ ἡ ἀπάτη δὲν στήνουν εἰς τὸν ξένον παγίδα, οἷς ἀλλοχρῶ τῆς Ἰταλίας. Ἐξικρῶ τὴν Λιβόρνον, πόλιν κατοικημένην ὑπὸ μιγαδῶς λαοῦ, καὶ ὅπου τὸ τῶν Ἰουδαίων γένος εἶναι πολυάριθμον.

Γ.

Ὀλιγοήμερος ὑπῆρξεν ἡ διατριβὴ μου ἐν Φλω-

ρεντία. Ὁ ἀδυσώπητος πολιτισμὸς, ὁ μεθερμηνεύμενος ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ τῆς βιομηχανίας, διὰ τῶν σιδηροδρόμων, ἀτμόπλων, ηλεκτρικῶν τηλεγράφων, μ' ἐκάλει ἄνευ βραδυτῆτος εἰς τὰς ὑποθέσεις μου, ἢ μᾶλλον, εἰς τὰ χρέη μου.

Ἀφικόμεν ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτου καὶ κατέλυσα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον la Patria ὑπερσυσκοτῶ εἰς πάντα Ἕλληνα, διότι εἶναι τὸ ξενοδοχεῖον τῶν ἐν Φλωρεντία Ἑλλήνων, καὶ ἐκεῖ περιμένει αὐτὸν ὁ πολῦτιμος καὶ διακριτικὸς Ἑλληναγὸς Nicola, ὑπηρετῆς ἀντακτιμῆτος καὶ ἐμφυχον ἀπομνημόνευμα ὁλων τῶν ἐκ Φλωρεντίας, ἀπὸ εἴκοσι καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν, ἀελλθόντων ὁμογενῶν. Καθιερωθεῖς εἰς τὴν περὶ Ἑλλήνων φροντίδα, οὐδὲν ἄλλου ἔθνους στρέσεται νὰ ἰδῇ.

Ἄνευ ἱκανοῦ ὁ κάλαμός μου νὰ περιγράψῃ πᾶν ὅ,τι ἀξιοθέατον περιέχει ἡ Φλωρεντία. Ὁ ἀτυχὴς ἐγὼ, δὲν ἤρχισα τὴν ἐπίσκεψίν μου ἀπὸ τῶν Στροῶν (Gallerie). Περιῆλθον κατὰ πρῶτον τοὺς ναοὺς, τὸν Δόμον, τὸ βραπτιστήριον, τὰ παρεκκλήσια, τοὺς κήπους τοῦ Μ. Δουκὸς, τὸ χωρίον Fiesole, ὅθεν Ὀχυμασία ἢ ἀποψις, τὸ Μουσεῖον τῆς φυσικῆς (Specola).

Ἐρχεται ἡ δευτέρα καὶ ἀπορασιζῶ μετὰ φίλου τινὸς Φλωρεντινοῦ, γυνυτάτης φυσιογνωμίας, νὰ μεταβῶ εἰς τὸ Μουσεῖον τῶν Στροῶν. Περιεργασθεῖς καθ' ὁδὸν τὰ ἥπτονος λόγου ἄξια, φθάνω εἰς τὸ Μουσεῖον ἡμισίαν ὥραν πρὸ τῆς μεσημβρίας, καὶ φρονῶν ὅτι ἔχω ἐνώπιόν μου τρεῖς ὄλας ὥρας, ἵνα ἰδῶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ θαύματα. βραδύνω, θεώμενος τὰς προτομάς καὶ τὰς εἰκονογραφίας τῆς πρώτης στοᾶς.

Ἐντεῦθεν εἰτέρωμαι τέλος εἰς τὴν κυκλοτερῆ αἴθουσαν τῆς Ἀφροδίτης τῶν Μεδίκων, ἐμπλαῖος γκράς, ὅτι ἠξιώθην νὰ ἰδῶ τὸ πολυώνυμον τοῦτο Ἑλληνικὸν ἀριστοτέγνημα . . .

Εἶμαι πρὸ τῆς μαρμαρίνης Θεᾶς. Ρίπτω πρῶτον βλέμμα ἐπ' αὐτῆς . . . ὅτε κλείονται αἴφνης τὰ παραπετάσματα τοῦ ὑαλίνου ἑρόρου, καὶ τὸ κατελθὸν σκότος ἀποκρύπτει τῶν ἐκθέσεων ὀρθοκλιμῶν μου τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὴν ἄλλην συνοδίαν τῆς.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἐρωτῶ τὸν φύλακα ἀδελφάνων.

— Εἶναι σήμερον mezza festa, ἀπαντᾷ, καὶ κλείομεν ἀπὸ τῆς μεσημβρίας.

Τὴν πρῶτην τῆς ἐπιθέσεως ἀνεχώρουν εἰς Λιβόρνον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Νεάπολιν, μείνας, οὕτως, ἀθέατος τῆς Ἀφροδίτης καὶ παθῶν αὐτὸ δὴ τοῦτο τοῦ Ταντάλου, ἢ τοῦ περιηγητοῦ, ὅστις ὦν εἰς Ῥώμην, δὲν εἶδε τὸν Πάπα. Κύριος δὲ φυλάξῃ πάντα περιηγητὴν ἀπὸ τὰς mezza feste τῆς Ἰταλίας καὶ τὰς καθ' ἀνοκροσίας τῶν νεῶν τῆς Μελίτης!

Χάριν τῶν νέων καλλιτεχνῶν μας, σημειῶ ἐντεῦθεν τὴν γυνάικην κληρολόγου Γάλλου. Ἐξεστάζων ὁστος πᾶ περιωθέντα ἀριστουργήματα τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης, τὴν Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων τάτει κατωτέρω τῆς ἐν Περικλείῳ Ἀφροδίτης τῆς Μήλου. Θεωρεῖ δὲ ἀριστον τὸν Ἀσκόοντα, καὶ μάλιστα τὸν κορμὸν (torse) τοῦ Ἡρακλέους ἐν Ῥώμῃ

(*) Σ. Μ. καὶ μετὰ τὸν ἴσον καὶ ὁ Καρδινάλιος Πιστοίσιος.

καὶ ἐπὶ πᾶσι τὰ ἀνάγκυρα τοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ γέισου τοῦ Παρθενῶνος (α).

Ἐν μέσῳ τῶν ἀποτυχιῶν μου τούτων, ἀπῆλθον καὶ τινος παρηγορίας. Καθ' ἣν ἡμέραν ἀνεχώρουν ἐκ Λιξόρνου λαμβάνω ἐπιστολὴν τοῦ φίλου μου Ζεύγους, δι' ἧς με ἀνήγγελλον ὅτι ἐμελλον μετ' οὐ πολὺ νὰ ἔλθωσιν εἰς Νεάπολιν. Ἐν ὑστερογράφῳ προσέθεταν ἰδίᾳ χειρὶ ἡ Μελοπομένη τὰ ἑξῆς:

Ἰ. Γ. Φίλε Γοργία,

« Σὲ γράρω ἀπὸ τῆς Ῥώμης, la ville éternelle, κατὰ τοὺς Εὐρωπαίους. Τὰ πάντα σὲ φέρουσιν ἐνταῦθα εἰς θαυμασμόν, αἱ ἀρχαιότητες, αἱ οἰκοδομίαι, οἱ ναοὶ, καὶ ἰδίως, ἡ ἐπικρατοῦσα κατῆρεια καὶ νεκρικὴ σιωπὴ. Ἀλλ' ἀνοίγουσα τὸν Στράβωνα μου, (ὄχι, Κύριε, δὲν εἶναι ἄπασαι αἱ Ἑλληνίδες, ὡς ἀξιοῦτε, ἀμυθολόγητοι καὶ ἀγνωγράφητοι)

πάντοτε περικαλλῆς ἡ Ῥώμη, καὶ τὰ μνημεῖά της, σωζόμενα ἤδη ὡς ἀναμνήταις, διαγαίρουσι μείζονα μεγαλείου ἐντύπωσιν καὶ μελαγχολικὴν περιστάνουσι τὴν ὄψιν. Ὁ Γεώργιος μου δὲν ἐγκαταλείπει τὴν Ῥώμην, ἀν μὴ πρότερον ἴδῃ τὸν Ἄκρον Ἀρχιερέα. Πιστεύω, ὅτι προτίθεται ν' ἀσπασθῇ τὴν ἀποστολικὴν ἐμβάδα του. Διατί δὲν εἶσαι μεθ' ἡμῶν, ἵνα περιεργασθῆς τὰ θύματα τοῦ Οὐατικανοῦ, καὶ νὰ θαυμάσῃς τὸν Ἅγιον Πέτρον, τὸ Κολοσσαῖον, τὸ Ἀλβανόν . . . καὶ τὰς ἀληθῶς εὐειδέεις γυναῖκας τῆς Ῥώμης; Ἄν ἔλθῃς, φυλάξου μὴ ἐπαναλάβῃς τοὺς ἄσεβαις τούτους στίχους τοῦ ποιητοῦ μας:

« Ῥώμη . . .

« Ἐχθρὰ πάσαι τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἑλλάδος ἐχθρὰ πῶς

« εἰς τὴν Ἰπκροῖν σου χλευῶν ἡ Ἑλλάς ἀνταποδίδει.

« Ἀνεξίθρησκος, ἐμπνέει μετὰ τῶν υἱῶν της ἕλων,

« τῶν δογμάτων σου τὸ ψεῦδος, τῶν κηρύκων σου τὸν ὄϊλον. »

Ναὸς Σαράπιδος ἐν Ποτιόλοις.

ἰδοῦ τί περὶ Ῥώμης ἀναγινώσκω. Παραρράζω αὐτολεξεί: « Κατασκευῶν τὰς πλείστας ἔχει τὸ πεδῖον τοῦ Ἀρείου (ὁ λατινίζων Πλούταρχος καλεῖ αὐτὸ Μάρτιον Κάμπον). Οὐ μόνον δὲ τὸ μέγεθος τοῦ πεδίου θαυμαστόν, ἀλλὰ καὶ τὰ περιεχόμενα ἔργα καὶ τὸ ἔδαφος ποῶζον δι' ἔτους: καὶ λόφοι, στεφάνων δίκην, ὑπὲρ τὸν ποταμὸν μέχρι τοῦ ρεῖθρου σκηνογραφικὴν ὄψιν ἐπιδεικνύμενοι, δυσπρόσβατον παρέχουσι τὴν θέαν. Πλησίον δὲ τοῦ πεδίου τούτου κεῖται καὶ ἄλλο πεδῖον, καὶ λαὸς πεμπληθῆς καὶ ἄλση, καὶ θέατρα τρία, καὶ ἀμφιθέατρον. Ἀξιολογώτατον δὲ τὸ πρὸς τὸν Τιβερινὸν ποταμὸν χῶμα, ἄχρι κορυφῆς ὑπ' ἀειθλῶν δένδρων συνηρεφές, ὀπισθεν δὲ τούτου μέγα ἄλσος, περιπάτους θαυμαστοὺς ἔχον. » Δὲν νομίζει τις ὅτι ἐγράφησαν ταῦτα ὑπὸ χειρὸς Ῥωματικῆς; Ἐκ τῶν περιγραφομένων δὲ τὰ πλείστα ἐφαρμόζονται καὶ σήμερον, διότι

οὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον, ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι, πόσοι δὲ τῶν νεωτέρων παρερχόμενοι τὴν Σιδιταβέκιαν, ὄνειρεύονται μόνον μακρόθεν τὴν πόλιν τῶν Καισάρων.!

Δ'.

Ἐκ τῆς ὀλιγοχρονίου ταύτης περιουσίας μου τριὰ τινὰ ἐπορίσθην. Πρῶτον, ὅτι ὁ Εὐρωπαϊκὸς κόσμος, οὐκ ἔστιν οἷος τὸν φανταζόμεθα, δεύτερον, ὅτι οἱ Ἕλληνες, καίτοι ἔχοντες ἐλλείψεις, εἶναι πάντοτε ἐκ τῶν εὐγενεστέρων λαῶν, ἀναμφισβητήτως δὲ ἐκ τῶν νοσημονεστέρων, καὶ τρίτον, κατ' ἐμὲ, ὅτι ἡ ὑλικὴ πρόσδος, ἢ μᾶλλον ὁ ἐπιπόλαιος ἐκείνος καὶ ὁ ἄνευ θρησκευτικῶν βάσεων ἐξευγενισμὸς, φέρει τὴν ἠθικὴν ὀπισθοδρόμησιν τῆς ἀνθρωπότητας, ἥτις, Κύριε οἶδα, ποῦ ἔχει ν' ἀπολήξῃ. Ἀρκεῖ νὰ ἐμβλέψῃ τις εἰς τὴν καταβιβρώσκουσαν, πανταχοῦ γῆς, τὸ κοινωνικὸν σῶμα γάγγραιναν τῆς διαφθορῆς καὶ τῆς πενίας! Ὁ Θεὸς σώσαι τὴν φιλτάτην ἡμῶν πατρίδα ἐκ τοῦ τοιούτου ἐξευγενισμοῦ! Οἱ Ἕλληνες, οἱ ἐ-

(α) Ἀνάγνωθι Revue des deux Mondes τοῦ ἔτους 1856.

λεύθεροι τοῦλάχιστον, διότι δυστυχῶς καὶ εἰς ἀδελφάς τινας νήσους παρατρεῖται ἡ τιτλομανία, καὶ κατὰ τοῦτο ὑπερτεροῦσι λαοὺς τινὰς τῆς Εὐρώπης, καθ' ὅτι εἰς τίτλος, ψευδῆς πολλάκις, μία ταινία εἰς τὴν κορμιοδόχην, τὸ *Κόμης* καὶ *Καβαλιέρος* δὲν εἶναι τὸ κυριώτερον συστατικὸν τοῦ ἀνδρός, καὶ οὐδένα ἡμῶν ἐξίππάζει. Τραχύτη ἢ ἀθεράπευτος μωρία τῆς ἀνθρωπότητος!

Περιελθὼν, ὡς ἄλλος Ὀδυσσεύς, κατὰ τὰ μέρη τῆς πλάνης του, ἐρρίφθην κ' ἐγὼ ναυαγός· σχεδὸν εἰς τὴν φιλόξενον καθ' Ὀμηρον νῆσον τῶν Φαιάκων, καὶ ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς, ἠσπάσθην Ἑλληνικὴν γῆν ὄθεν ἐξάνοιξα καὶ ἄλλους Ἑλληνικοὺς ὀρίζοντας, ἀλλ' ὅπου, φεῦ! εἰσέτι σιωπηλὰ τὰ πάντα,

« Γιατί τὰ σκιαῖζει ἡ φεβέρα
 « Καὶ τὰ πλακόνει ἡ σκλαβιά, »

ὡς εἶπεν ὁ Σολωμός· εἰς τὸν ἀθάνατον ὕμνον του περὶ ὅλης τῆς ὑποδοῦλου ἐστὶ Ἑλλάδος. Ὁ Σολωμός! Ὦν ἐν τῇ νήσῳ ἐκείνῃ, ἦν ἡγάπα τοσοῦτον καὶ κατέκνησεν ὑπὲρ τὴν εἰκοσθετίαν, ἠρώτησα περὶ αὐτοῦ, ἀποθανόντος πρό τινων μηνῶν . . . καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ ἀναμιμνησκόμενοι ἐτι αὐτοῦ . . . Ἠρώτησα ποῦ εἶναι τὰ χειρόγραφα ποιημάτων του, τὸ *Μεσολόγγι*, ὁ *Λάμπρος*, τὰ *Υαῖρά*, καὶ οὐδεὶς ἐγνώριζε νὰ μ' ἀποκριθῇ. Ἐλπίζων νὰ ἐνασχοληθῶ περὶ τὴν βιογραφίαν τοῦ ἐνδόξου τούτου ποιητοῦ μας, παύω ἐνταῦθα τὸν περὶ αὐτοῦ λόγον.

Τὸ αὐτὸ πράττω καὶ περὶ τῆς τερπνῆς Κερκύρας, περὶ ἧς θέλω ἴσως ἐπανέλθει διεξοδικώτερον. Συμβουλεύω τοὺς Ἕλληνας τῆς ἐλευθέρου Ἑλλάδος νὰ παρετιθημῆσιν, πρὸς καιρὸν, εἰς τὰς ἀδελφὰς τὰς νήσους, ὅπου νεάζει τὸ Ἑλληνικὸν αἶσθημα. Ἴσως ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπιπάσσει ἀκόμη τάξεις τινὰς τῆς κοινωνίας ἢ κοινὰ τοῦ Ἰταλισμοῦ καὶ ἡ γλῶσσα ἢ Ἰταλική, ἀλλ' ὁ Κερκυραῖος ἀποτινάσσει αὐτὴν καθ' ἑκάστην καὶ διασκεδάννυσιν αὐτὴν ὁ πνέων ἐκ τῆς ἐλευθέρου Πατρίδος ζέφυρος. Μὴ καὶ παρ' ἡμῖν δὲν αἰῶνται εἰσέτι τουρκισμοὶ μακρυνά τινα ἔχνη; Ἐν Ἑπτανήσῳ δὲν γράφεται πάντοτε ὀρθῶς ἡ γλῶσσα, ἀλλὰ μὴ καὶ ἐν τῇ ἐλευθέρῃ Ἑλλάδι, δημοσιογράφοι λόγιοι, καὶ καθηγηταὶ πολλάκις δὲν τυπώνουσιν εἰσέτι, τὰ, *Ἀρίχθη*, *ἐπιβουλεύεται*, *κατεγράσθη* τῆς, *ὠφελούμαι* τῆς, καὶ ὅσα ἄλλα σόλοικα καὶ βάρβαρα δυσχερῆ; ἤδη νὰ ἐνθυμηθῶ;

Ἐγράφον ἐν Κερκύρα, κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1857.

ΓΟΥΡΓΙΑΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Πρέπον νὰ παρατηρήσω, ὅτι ὁ Ἕλληνας, καίτοι εἰς τινὰ μέρη τῆς Δύσεως ἀποστρατούμενος τῆς ἐλευθέρου τοῦ δόγματός του ἐξασκήσεως, οὐδὲν ἤτιον ἐγκείται σταθερῶς εἰς τὴν πατριὸν θρησκείαν του. Ἐν Μασσίῃ, ὅπου, ὡς ἐν Νεαπόλει, ἀφῆρέθη ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους ὁ ναὸς αὐτῶν, οἱ εἰκοσιν, ὅχι εὐκατάστατοι, ἄμαρτυροί, συντηροῦσι Παρεκκλήσιον, κατὰ δύναμιν. Ἐπίσης καὶ τὸ ἐν Μελίτῃ ὑπερπέστερον Ὀρθόδοξον Παρεκκλήσιον συντηρεῖται ὑπὸ δέκα ἢ πέντε ἀτόμων. Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν

Ἑλληνικῶν χωρῶν, ὡς καὶ εἰς πολλὰς αὐτῶν πόσιν προσηλυτισμοῦ παγίδες δὲν στήνονται κατὰ τοῦ Ἕλληνα; Τοιαύτη τις ἐστὶ προσηλυτισμοῦ ἦτο καὶ εἶναι ἡ ἐν Μελίτῃ Προτεσταντικῇ Σχολῇ, ἐν ἧς δυστυχῶς γονεῖς ἄφρονες ἀποστέλλουσι τὰ τέκνα των, ἵνα σπουδάσωσιν οὐδ' αὐτοὶ γνωρίζουσι τί διατριβῶν ἐστὶ εἰς Μελίτην εἶδον περιέργον τι, ἀποδεικνύον τὴν λύσσαν τῶν προσηλυτιστῶν. Ἕλλην τις γνήσιος εἰκοσαετῆς μόλις καὶ ἀνέμων εἰς μίαν τῶν ὀρθοδοξοτέρων νήσων τῆς ἐλευθέρου Ἑλλάδος, πλανηθεὶς ἐν Πειραιεῖ, ὑπὸ τινος τῶν ἀξιοματικῶν τῆς Κατοχῆς, ἠσπάσθη, ἐπὶ χρηματικῇ ἀμοιβῇ, τὸ δυτικὸν δόγμα. Μετὰ περιηγήσεις του τινὰς, δαπάνη τῆς Προπαγάνδας, εἰς Ῥώμην καὶ Γαλλίαν, ὅπου ἔλαβε συνέντευξιν καὶ μετὰ τοῦ Καρδινάλιου Πιτσιπίου, ἐπανῆλθεν εἰς Μελίτην, ὅπου ἐφάνη ἐκκλησιαζόμενος εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τῶν Ὀρθοδόξων. Ἄγνοῶ ἂν ἦτο Ἑνωτικὸς, ὡς ὁ προφῆθεις περιώνομος Καρδινάλιος· ἀλλ' αἴφνης ἠκούσθη, ὅτι ὁ διευθύνων τὴν Προτεσταντικὴν Σχολὴν τῆς Μελίτης, ἐζήτησε περὶ τοῦ νέου πληροφορίας, διότι διεπραγματεύετο νὰ τῷ μεταδώσῃ τὸν Προτεσταντισμὸν. Ἐλαβε περὶ αὐτοῦ τὰς πλέον δυσπρόσιτους πληροφορίας, καὶ ὅμως ὁ νέος μετὰ τινὰς ἡμέρας, εἰσῆλθεν εἰς τὴν προτεσταντικὴν ἀντὶ 50 Ἀγγλικῶν λιβρῶν, καὶ τῶν ἴσως εὐρίσκειται πλησίον τῶν γονέων του, τέκνον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Εἰς τῶν μεγαλητέρων προσηλύτων τῶν Προτεσταντῶν ἐν Μελίτῃ, εἶναι μάγαιρος τῆς ἀγριότητος ἐνὸς τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις ὀρθοδόξων μοναστηρίων!

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ

Κλειπτικοῦ τραγοδίου δι' Ἑλληνικῶν

ἠρωϊκῶν στίχων.

—ooo—

Ἐάν ποτε κάνεις ἄλλοθεν ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν τῆς Κερκύρας ἤθελε κατὰ τύχην παρατεῖναι εἰς αὐτὴν ἐπὶ ποτὸν τὴν διατριβὴν του, εὐκόλον εἶναι εἰς τοὺς περιπάτους του καὶ γρηαῖον τινα ἄνθρωπον νὰ ἀπαντήσῃ κατὰ τὰς ὁδοὺς, χωλὸν καὶ ἀνάπηρον, διεζωπυμένον ῥωγαλέον καὶ πιναρὸν ἱμάτιον, ἐπὶ βρακτιριῶν βρίνοντα δύο, ἢ ἐν γωνίᾳ που καθεζόμενον παρὰ τὰ πρόστωα τῶν πλατειῶν, καὶ βιβλίον ὑπαναγινώσκοντα συνήθως. Τοῦτον βίβλαια ἐκ τῆς ὅλης ἐξέως τοῦ σώματος καὶ ἐκ τοῦ τρόπου καὶ τῆς ποιότητος τῆς περιβολῆς, τῶν πενηστῶτων ἤθελεν ὑπολάβῃ ἐκαίνος ἐπαίτην τινά, καὶ τῶν ἐσχάτων του πολλοῦ καὶ χυδαίου ὄχλου. Ἀλλ' ἐάν ὁμοίως κινήθῃ εἰς περιέργειαν, παρατηρῶν αὐτὸν μάστιχα καὶ μετὰ τοῦ βιβλίου κατὰ τύχην εἰς τὰς χεῖρας, νὰ ἐξετάσῃ τὰ περὶ αὐτοῦ, θέλει πληροφορηθῇ παρὰ δούξαν, ὅτι μικρὸν ἀπέχων ὁ γρηαῖος αὐτός